

Kakšna je Ajdovščina?

LEPA, ČISTA, ZANIMIVA, V STIKU Z NARAVO, VARNA, POLNA PRIJAZNIH LJUDI – AJDOVŠČINA V OČEH PRVOŠOLCEV

Bil je sončen petek, ko smo se odpravili na potep po našem mestu. V nahrbtnike smo dali malico in vodo, okrog vratu rumene rutice in odšli za nosom, kot se reče.

Ko sem vprašala otroke, kam naj najprej gremo, so rekli: »Pojdimo mimo moje hiše! In mimo našega bloka!« Tako smo v objektiv najprej ujeli Ribnik ter Cankarjev trg, saj prav tu živi večina otrok našega razreda. Pot smo nadaljevali mimo rimskega obzidja čez prenovljen mestni trg, mimo prepoznavne Pilonove galerije, kjer so slišali še par besed o slikarju Venu Pilonu. Naslednji postanek je bil pred Dvorano prve slovenske vlade, kjer so izvedeli za dogodek 5. maja davnega leta 1945. Pa naslednji? Občina. In ne boste verjeli! Tik pred mestno občino je z drevesa ob cerkvi skočila mala temno rjava veverica in pred nami stekla v park Waldorfske šole. »Tu ima pisarno naš župan Tadej!« jih je več zavpilo. »Pojdimo ga pozdravit,« so še predlagali, a kar tako, brez najave pa vendarle nismo mogli skozi občinska vrata. »In kam naprej?« sem vprašala. »Na letališče!« Pa smo šli. Imeli smo veliko srečo, da smo naleteli na zelo prijaznega inštruktorja, ki nam je predstavil eno izmed letal in dovolil, da smo celo sedli vanj in premikali različne ročice. Navdušenja otrok se sploh ne da opisati. Ob ograji smo pojedli še malico in počakali, da je malo letalo vzletelo in poletelo na modro nebo nad mestom.

Ko smo se vračali, nas je pot zapeljala mimo trgovine Leone in seveda se nismo mogli upreti sladoledu. Le kako, ko pa ga z veseljem kupujejo tudi na čisto drugem koncu sveta! Šli smo tudi mimo dveh šol, OŠ Danila Lokarja in Waldorfske šole, kjer obiskujejo pouk vrstniki naših učencev; z nekaterimi so bili skupaj v vrtcu. Ustavili smo se pod tablo: Glasbena šola Vinka Vodopivca, Srednja šola Vena Pilon, ŠC Police, Avtokamp in Fužine. Drug drugega so želeli preglasiti, ko so pripovedovali, kje so že bili, kdo obiskuje glasbeno šolo in kaj igra, kakšna je bila rojstnodnevna zabava na Policah, kdo je plaval v bazenu in še in še. Prav takrat pa nas je nizko preletelo letalo, ki smo ga videli vzleteti, in glasen klepet je bil v hipu zaključen. Zavili smo na most čez Lokavšček. V njem smo preštevali ribe in nekaj besed, žal, namenili tudi v strugi ujeti plastiki. Vsi so želeli še v Pale na igrala in bili so malo razočarani, ker ni bilo nikogar v skate parku ali na progi Črna trna, da bi lahko občudovali neustrašne akrobate. Lahko pa so občudovali vijolice, trobentice in žafrane ob poti na Škol ter poslušali raznoliko ptičje petje. Spoznali smo, da imamo naravo tako blizu kot le malo katero mesto.

V šolo smo se vrnili polni vtisov in idej, kako bi v naslednjem tednu naše mesto prenesli še na stene učilnice. Najprej smo naslikali izložbe ajdovskih trgovin, pred katerimi je v igri in pesmi postopal Maček Muri, naš Mark. Narisali smo ostanke obzidja, znano legendo o nastanku reke Hubelj smo oblikovali v slikanico brez besed, nekaj fotografij ajdovskih prepoznavnosti pa smo predelali v sestavljanke za igro. Z malo domišljije pa so otroci poiskali in tudi narisali ideje za oživitev prenovljenega mestnega trga, zaprtega za promet. Naj bo to prostor za druženje otrok in mamic z vozički, prostor za tekmovanja v vrtenju lego vrtavk z nepogrešljivo sladoledno stojnico in prostor glasbenih koncertov ob poletnih večerih.

Tako je nas vodil nos. Kdo ve, kaj bi na poti odkrivali vi. Le pojdite. Če boste utrujeni, je dovolj klopi v parkih, ob Hublju in na glavnem trgu, da se spočijete. Če boste žejni ali lačni, pa ...no, ne smem delati reklame za nikogar. Lahko pa je ta zapis reklama za Ajdovščino. Reklama za potep po mestu na njen praznik.

Klavdija, Suzana in učenci 1.a